

Imaórák

52.

Az Úr közel...

2025. január

Isten, óh mondd, a világon
Azt a pontot hol lelem,
A fűszálat, a bogárkát,
A hol nem te vagy jelen?...

Mintha arczod mosolyogna
A természet kék egén,
S virágok közt járva, mintha
Lehelleted érzéném!

Reviczky Gyula: Isten

Ajánlás:

Adventben felfokozott várakozás jellemez bennünket, készülünk Jézusunk érkezésére, földi születésnapjára. De figyelniük kell arra, nehogy nagy nyüzsgésünkben elsikkadjon a mindennapi eljövetele, a jelenléte életünkben. Az ünnep hangulata hamar elmúlik, de az Ő szeretete nem ilyen illékony, örökre elkísér bennünket.

Adventi imaórákon az Úr állandó közelségéről gondolkodjunk, hiszen az Ő életébe hívott meg bennünket, várja a válaszukat, reagálásunkat megelőlegezett, végtelen szeretetére.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Az ember élete tele van várákozással – kora gyermekkora óta. Majd ha megkapom ezt vagy azt, majd ha felnövök, majd ha sikeres leszek iskolában, munkámban. Majd ha lesz házam, kocsim ... Hosszú a sor. Mindig van aktuális, nem mindig beteljesülő vágyunk. Gyakran elégedetlenek, türelmetlenek vagyunk. Vagy a felfokozott várákozásunk, „ügybuzgalmunk” rontja el a várt dolog, esemény beteljesülésekor az örömmünket, és csalódottak lehetünk. A karácsonyi várákozásunk, készülődésünk, pörgésünk is csalódást eredményezhet. Főleg, ha nem a lényegre koncentrálván készülünk a nagy napra. Ha csak a családtagjainkkal, rokonainkkal, barátainkkal akarunk találkozni, az Érkező pedig csak díszlet, akkor üres lesz az ünnepünk.

Persze, szükségesek a kitűzött célok, az életünk iránya, csak közben ne felejtkezzünk el, hogy a MOST az életünk tere. Az Úr nemcsak karácsonykor akar találkozni velünk – pár nap felületes, hangulatos esemény kapcsán. Jézus életünk része akar lenni, minden nap, egész életünkben. Ezért jött el közénk emberi alakban, ezért vállalta az emberi lét minden esendőségét. Utat mutatott egy emberibb, emberfeletti lét felé.

Karácsonyi születésnapja erre emlékeztessen bennünket, és emeljen fel egy magasabb dimenzióba. Mert Ő mindig közel van hozzánk!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában (Hangtár) az Imaórák között:

2024.12.20. - 23:20

2025. január

Adventi imaórákon a Mindszenty iskola aulájában már a diákok karácsonyi díszletei fogadtak bennünket. A környezet is a közelgő ünnepre hangolta lelkünket ezen az estén. Az Oltáriszentséget köszöntő énekünk után László atya vezette be az imaórát.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Advent a liturgikus időnek talán az egyik legszebb része. Ilyenkor egyénileg is és közösségben is készülünk Jézus születésére. Akár a rorate szentmisék hangulata, akár a lila szín, mind-mind arra sarkall bennünket, hogy advent folyamán figyeljünk még jobban az Istenre. Tegyük ezt örömmel, de ugyanakkor bűnbánattal is, hiszen advent egy bűnbánati időszak.

De nemcsak egyszerűen karácsony ünnepét várjuk az adventben, hanem Krisztus második eljövetelét is. És amíg ez nem következik be, addig ott van mindig a lehetőség, hogy minden nap befogadjuk Őt az életünkbe. Akár az imádságon keresztül, akár a szentáldozásban, - hiszen Ő minden nap jönni akar hozzánk, minden nap velünk akar lenni. Erről a mindennapi eljöveteléről elmélkedjünk mai imaórákon.

Adventben az Úr eljövetelére várunk, készülünk. Ez az eljövetel három dolgot jelent egyben:

Emberi alakban közénk testesült 2000 éve abban a betlehemi rongyos istállóban, felvéve emberi természetünk minden esendőségét, hogy ezt az isteni dimenzióba felemelje. Elvégezte a megváltás nagy művét.

Azután el fog jönni a világ végén, hogy ítéletet tartson, hogy az emberek mennyire vették komolyan útmutatását. Ismerjük a Jelenések könyve leírásait, ami nem elrettenteni akar, inkább figyelmeztetni, terelgetni a jézusi útra, amin érdemes járnunk, hogy az igazi célunkat elérjük. De a múltnál és eljövendónél a MOST talán még fontosabb, mert személyes életünkben állandóan jelen van. Mi több, bennünk van. Annyira közel van, hogy önmagunknál is jobban ismer bennünket. Csak erről nem akaródzik tudomást vennünk. Igaz, a világ, a sátán minden erejével, trükkjével igyekszik ezt az érzést, tudatot elnyomni bennünk.

Advent van. Mostanában az első eljövétel gondolatköre foglalkoztat bennünket, de tegyük át ma estére a hangsúlyt a harmadik szempontra, vagyis, hogy az Úr a lehető legközelebb van hozzánk.

Dávid király a 145-dik zsoltárban az Úr dicséretét énekli meg: szeretetét, nagyságát, irgalmasságát, jóságát, amit műveiből felismerhet az ember. Már ott, akkor megírja, hogy:

„Igazságos az Úr minden útján, és jóságos minden művében. Közel az Úr mindenkéhez, aki hozzá kiált, mindenkéhez, aki tiszta szívből hívja. Akik félik, azoknak teljesíti kívánságát, meghallgatja kérésüket és megmenti őket. Megőríz az Úr mindenkit, aki szereti, de a gonoszokat megsemmisíti. Szám hirdeti az Úr dicséretét. Minden test áldja szent nevét mindörökkön örökké!”

A hívó ember ebben a tudatban él. Igen, az Úr az Ő isteni életében akar részesíteni. Ezért jött ilyen közel hozzánk, felkínálja a lehetőséget. Kérdés, akarunk-e, tudunk-e élni ezzel a lehetőséggel?

Ma este hangolódjunk erre a közelségre – hiszen az Oltáriszentségben itt van köztünk! Imádkozzunk:

Urunk, Jézus! Te mindennap, minden pillanatban jössz hozzánk. Szívünk ajtaján kopogtatsz, szeretnél belépni életünkbe. Én mégis sokszor észre sem veszem érkezésed, nem hallok hangodat, nem ismerem meg arcodat. Megfeledkezem arról, hogy szegény, rászoruló, szerencsétlen emberek alakjában érkezel. Taníts engem a türelmes, reményteli, örvendező várakozásra. Taníts arra, hogy úgy várjalak, ahogyan a kismamák várják gyermekük születésének pillanatát. Érintsd meg szívemet! Töltsd be vágyakozásom! Tedd boldoggá az életem jövedeleddel! Ámen.

Az interneten találtam egy blog bejegyzést, ami a mai témánkról elmélkedik:

„Az Úr közel!”

Az Úr közelsége: jó; nincs ennél jobb (Zsoltárok 73,28). Az Úr közelsége az üdvösség, amire valójában szükségünk van.

Az Úr közelsége: tény. Isten megváltóan közel jött hozzánk egyszülött Fiában, Jézus Krisztusban. Isten üdvözítő ígéretei beteljesedtek. Ezek az ígérek Jézus Krisztus visszajövetelével maradéktalanul kiteljesednek majd. Erre várunk: „Jöjj, Uram Jézus!” (Jelenések 22,20) Az Úr közelsége tehát már „itt” beteljesedett, „odaát” pedig kiteljesedő valóság. Itt van Isten köztünk! A látható egyház, a gyülekezet „puszta léte” is ezt a közelséget hirdeti, beleértve még egy templomtornyot is.

Ne becsüljük le a látható egyházat, hanem szeressük azt, imádkozzunk érte, szolgáljunk abban, a mi hitünk töltse meg az „intézményes egyházat” étellel!

Az Úr közelsége: áldás. Az Úr közelségéből valóságos, konkrét áldások fakadnak: öröm, megnyugvás, bizonyosság. Az öröm az Úr kegyelméből fakad, ezért soha el nem múló öröm ez, amely független a külső körülményektől. A megnyugvás az Úr kegyelmére hagyatkozva megszabadít bennünket attól, hogy úrrá legyenek rajtunk az aggodalmak. A bizonyosság az Úr kegyelmében bízva mindenkor tudja, hogy az Úr megőriz, megtart bennünket, még a halálon túl is, és a világ végezetéig megtartja az Ő népét is.

Az Úr közelsége: szolgálat. Aki ugyanis megtapasztalta az Úr közelségét, annak jósága, szelídlelkűsége ismert lesz minden ember előtt. Az Úr szolgálata önmegtagadás (Máté 16,24): felvállalni a krisztusi jóság és szelídség kockázatát a durva világban. Ez az önmegtagadás azt jelenti, hogy nemcsak önmagamnak élek, hanem másoknak is, és éppen ebben a szolgálatban teljesedik ki a saját életem is. Ez az önmegtagadás nem önmegvalósítás, de nem is önfeladás. Ez a szolgálat ismert, azaz hiteles, konkrét, láthatóvá lesz azok előtt, akik között élek. Úgy lehet láthatóvá minden ember előtt a szolgálatunk, hogy a mieink között szolgálunk, ugyanis nem a világ összes emberét kéri rajtunk számon az Isten. **Minden ember a sajátjait szeresse krisztusian, és akkor az Úr közelségéből fakadó jóság és szelídség ismert lesz minden ember előtt.**

Egy kis módszertant is kiolvashatunk az előbbi szövegből. Hogyan is kellene megélnünk ezt a közelséget, hogy a világ észre is vegye rajtunk. De általában mi csak pörgünk, rohanunk, Isten meg jön utánunk...

Füle Lajos: FUTÁS

Fut a gyermek a labda után
leszegett fejjel, tűzpirosan,
se lát, se hall, csak egyre rohan.
Guruló labda lett a világ,
szüntelen űzi, hajtja a vágy,
száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió anyai kétségen át,
gyönyörűszépen
s balga-bután
fut a gyermek a labda után...

Fut az ember az élet után...
Leszegett fejjel gyötri magát
kincseit egyszer csakhogy elérje,
kergeti álma, hajtja a vére.
Kenyér gurul a lába előtt,
vagyon gurul a vágya előtt,
hírnév, dicsőség álma előtt.
Rohan utánuk éveken át,
a fogyó úton, életen át,
száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió isteni bánaton át, gyönyörűszépen
s balga-bután
fut az ember az élet után...

Fut az ISTEN az ember után,
mert mindent lát és szánja nagyon,
guruló szívét csakhogy elérje,
hogyan fut utána, hull bele vére!
Ott fut az utcán,
ott fut a téren,
egész világon,
sok ezer éven,
sok mérhetetlen,
megérthetetlen,
keresztre írott szenvedésen át,
hulló Igével,
kiontott vérrel,
viszonzatlan,
mély szerelmével
fut az ISTEN az ember után...

Az adventi lázas hajsza jól szemlélteti, mi is fontos az embereknek. Egyházunk liturgiája ugyan egy más szemléletet állít elénk, de sokszor elsodornak bennünket az úgymond kényszerítő körülmények. Sokszor döntünk inkább a világ mellett.

Túrmezei Erzsébet: Te és az Isten

Elfriede Mörlin után németből

Hatalmad van elereszteni Istent,
de arra nincs, hogy ő is eleresszen.
Hatalmadban van gyűlölni az Istent,
de nem tilthatod meg, hogy Ő szeressen.

Jézus Krisztus ellen szabadon dönthetsz.
Ő a Golgotán döntött temelleted.
Ígét, egyházat messze elkerülhetsz:
ige, egyház mindig téged keresnek.

Magad választhatod az utat, célt is,
vezetésének mégse vethetsz gátat.
Tagadhatod hatalmát is, létét is:
nem vethetsz gátat Isten uralmának.

Elcsöndesülve, lehiggadva nagyon is egyet értünk következő énekünk gondolatával – énekeljük is mindjárt:

***://: A világnak Krisztus kell, a világnak Krisztus kell.
A világnak kellesz te is, mert Krisztushoz tartozol. ://
://: Emlékezz, emlékezz, te Krisztushoz tartozol. ://***

Sokszor, elmélyült pillanataikban valóban keressük Istent, csak esetleg nem jó helyen. Vagy nem is tudjuk, hogyan kellene igazán keresnünk.

József Attila: Az Isten itt állt a hátam mögött

Az Isten itt állt a hátam mögött
s én megkerültem érte a világot

.....
.....

Négykézláb másztam. Álló Istenem
lenézett rám és nem emelt föl engem.
Ez a szabadság adta értenem,
hogy lesz még erő, lábra állni, bennem.

Úgy segített, hogy nem segíthetett.
Lehetett láng, de nem lehetett hamva.
Ahány igazság, annyi szeretet.
Úgy van velem, hogy itt hagyott magamra.

Gyöngé a testem: óvja félelem!
De én a párom mosolyogva várom,
mert énelem a hűség van jelen
az üres űrben tántorgó világon.

Az Isten szuverén. Ugyan hallja minden hozzá-fordulásunkat, de nem mindig reagál azonnal. Főleg, ha olyan módon próbálunk közeledni hozzá, ami az önző céljainkból fakad. Ilyenkor különösen is igaz az előbbi vers megállapítása: „Úgy segített, hogy nem segíthetett”. Ez a nem-segítés azután esetleg fokozza az erőfeszítéseinket, és mégiscsak eltalálunk hozzá!

Égi telefon

*Mottó az 50. zsoltárból: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején!
Én megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem.”*

És én hívtam,
de nem felelt.
Vártam,
de nem jött.
Pedig mondtam,
hogy én vagyok
az a jó hívő
s mindenkin segítő ...
Én, a ‘tökéletes’ név alatt,
„sem mire nincs szükségem”
címmel hívtalak.

Miért nem jöttél Uram,
hisz nagyon vártalak ...!

A sok hívás között
téged is hallottalak.
De ha nálad olyan
jól van minden,
nem siettem,
„Én egy bűnös ember vagyok”
- a legsürgősebb címen!

Az alázatos,
szegény szívet
meg nem vetem,
- oda megyek,
hogy gazdaggá tegyem!
Fehér ruhát viszek,
sebeire gyógyszert.

- Megtanítom az útra,
hogy szeretetben járjon,
hittel imádjon,
szentségben várjon!

Igen, a mai világban lenézett alázat szükségeltetik, hogy őszintén el tudjunk indulni feléje. Ha végre felismerem, hogy szükségem van rá, segítségére, irgalmára, szeretetére. Imádkozzunk:

Jöjj el népek várakozása, Úr Jézus. Örvendeztess meg minket isteni jelenléteddel. Nagy szükségünk van tanácsra, segítségre, oltalomra. Ha saját erőnkől akarunk választani jó és rossz között, könnyen tévedésbe esünk, s észrevétlenül a csalárdság áldozatai leszünk. Ha jók szeretnénk lenni, hiányzik belőlünk az erő és a bizalom. Amikor ellene akarunk szegülni a gonosznak, gyakran gyöngének bizonyulunk, és alul maradunk. Jöjj, Uram, világosítsd meg vakságunkat, jöjj segítségére a gyarló gyöngé embernek. Jöjj el isteni dicsőség fénye! Jöjj el isteni erő és bölcsesség. Tedd fényessé éjszakánkat, oltalmazz a veszélyben, tedd látóvá vakságunkat, erősítsd bátorságunkat, vezess keziddel fogva minket, hogy hűségesen, szent akaratod szerint járjunk földi zarándokutunkon, míg végül fölveszel az örök hazába, amelyet te alapítottál, és magad építettél fel. Ámen.

Mai világunk embere elfelejtené, eltemetné Istent – mert önmagát isteníti. Gyarló, hiábavaló próbálkozás! Sokféle van/volt belőle történelmünk folyamán. Ahogy az iménti Túrmezei versben hallottuk:

*Magad választhatod az utat, célt is,
vezetésének mégse vethetsz gátat.
Tagadhatod hatalmát is, létét is:
nem vethetsz gátat Isten uralmának.*

Füle Lajos: Az eltemethetetlen

Temették ólom-csüggedésbe,
hitetlenség rongyába rakva
a félelem sivatagába
Harmadnapon feltámadott!

Temették tornyos templomokba,
szertartások gyolcsai közé,
imákból készült szemfedője.
Harmadnapon feltámadott!

Temették ideológiákba,
tagadás útszéli árkába,
tudomány sziklája alá.
Harmadnapon feltámadott!

Temették gyilkos hitvitákba,
szent háborúk szennyes vizébe,
sötét élet-cáfolatokba.
Harmadnapon feltámadott!

Temetgetik ma is... Hiába.
Nem rejti el se föld, se ég már,
szív bűne, vagy ész érve, semmi,
mert Ő MAGA AZ ÉLET !

Igen, Istent kerülgethetjük, letagadhatjuk, megtagadhatjuk, Ő szeretettel figyel minket, várja a válaszunkat. Ahogy Balássy László írja:

*Tudom, hogy néz és tudom, hogy szeret,
tudom, hogy vár és a lelkembe lát,
és minden szónál kedvesebb előtte,
ha megtalálja bennem önmagát.*

Isten felismerhető, felfedezhető a teremtményeiben, az egész teremtett világban. Minden Róla beszél.

Sík Sándor: Bocsásd meg

Bocsásd meg énnekem, Uram,
Hogy jobban szerettem nálad
A meggyet, a mézet, a hársfavirágot,
Felhők mesekönyvét,
Apró gyerekek gügyögését,
Fiúk-lányok mosolya lobbanását,
Férfiak írott homlokát,
Kezed játéka műveit.

Bocsásd meg énnekem, Uram,
Hogy szorgosabban látogattam
A Sixtusi Máriát a názáretinél,
Hogy Tamásnál, Teréznel
Szomjasabban lestem az öreg Aranyt,
Berzsenyi mennydörgését
Meg Hamlet töprengéseit,
Hogy a zsoltár orgonaszavát is
Boldog voltam, ha átlophattam
Paraszt magyar szó furulya-dalára,
S hogy könnyeket pillámra nem a *mea culpa*,
Hanem a rutafa nótája szűrt
Meg a vizeztárasztó tavaszi szél.

De mondd meg, Uram:
Behúnyhattam-e szemem előlük,
Mikor belőlük Te néztél reám?
Bedughattam-e szavukra fülem,
Amikor Te búgtál bennük
Kimondhatatlan sóhajtásokkal?

Nem mindegy-e az óceánnak,
Hogy kádba merik-e vizét,
Vagy metszett billikomba,
Vagy akár egy horpadt gyűszűcskébe is?
Emlékszel, Uram? a háborúban
Egy rossz talpas pohárból osztogattam
A hallgatag népfölkelőknek testedet,
És eltöltötted őket Tenmagaddal!
Engem is eltöltöttél számtalanszor
Csodálatos poharaidból,
Millió poharaidból,
S az oltárnál a Szent Kehely előtt
Úgy térdelek, mint hétpapos misén
A füstölő diakonus:
Szolgál, térdel és lóbálja a tömjént,
De a Testet és a Vért már órákkal előbb
Magához vette egy csendes misén.
Ó Istenem, ha az én árva bodza-sípom
Egy századrészét el tudná füttyülni annak,
Amit te mondtál énnekem magadról
Egy parasztdal egyetlenegy sorában!

„Mert benne élünk, mozgunk és vagyunk”- olvassuk az Apostolok cselekedeteiben Pál apostol igehirdetésében, amikor Athénben az Areopáguszon az Istenről beszél. Sokszor mi is belegondolunk: mi is lenne velünk Nélküle?

Túrmezei Erzsébet: Ha te nem lennél

Ha Te nem lennél, két riadt kezemből
kihullatnám az életem,
mint céljavesztett, hitvány semmiséget.
Ha Te nem lennél, meghalna az élet,
meghalnának a színek énnekem.
Déli verőn is dideregve fáznék,
hiszen Te vagy tündöklő napvilágom.
S bár tündérkertek ösvényein járnék,
elepednék, mint kopár pusztaságon.
Rettentő rommá összeomlana
énbennem minden, ami szent és drága:
lelkem elrejtett végtelen világa.

Szertehullana a harmónia,
sóhajokká lennének a dalok
és sikoltássá minden énekem:
hisz mindenem vagy, Uram énnekem.

Szerencsénkre bizonyosságunk van az Ő létezéséről. Maga nyilatkoztatta ki ezt nekünk. A galata levélben is olvassuk a vigasztaló szavakat:

... amikor elérkezett az idők teljessége, az Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, és ő alávetette magát a törvénynek, hogy kiváltson minket a törvény szolgaságából, hogy a fogadott fiúságot elnyerjük. Mivel az Isten fiai vagytok, a Fia Lelkét árasztotta szívünkbe az Isten, aki kiáltja: Abba, Atya! Tehát nem vagy többé szolga, hanem fiú, s ha fiú, akkor Isten kegyelméből örökös is.

Ez a bizonyos idők teljessége már eljött 2000 éve, amit épp most készülünk megünnepelni, de minden nap eljön a személyes életünkbe, kopogtat, vár, hogy vele legyünk. Küldi a jeleket, vegyük már észre az Ő folyamatos közeledését:

Túrmezei Erzsébet: Eljön

Ádvent. Szelídzengésű üzenet.

Eljön! Eljön!

Beteg, a gyógyulásod,
rab, a szabadulásod,
halott, az életed.

Szomorú, most jön az öröm!

Erőtlen, most jön az erő!

Éjbe' járó, hajnalra váró,
fölkel a fény neked.

Zendül az ég,

zendül a föld,

Isten izent:

Eljön! Eljön!

Ádvent! Ádvent!

Ádvent. Dörög rendíthetetlen,
kemény királyi üzenetben.

Eljön. Eljön.

Ha elkerülöd a mosolyban,
elédkerül mint könny, sikoltás.

Ha a bölcsőben meg nem látod,

utadat állja mint koporsó.

Eljön az Első és Utolsó.

Ha mint templom szelíd harangja
nem találhat szíven a hangja,
ágyúk ádáz tüzében hallod
ítélni rajtad majd e hangot.

És rombadőlhet minden oltár,
elnémulhat zsolozsma, zsoldár,
házad küszöbén fog megállani...

A munkazajban, léha dalban,
vagy az éj titkos csendjében fogod
közelgő lépteit meghallani.

Eljön, eljön! Ki nem kerülheted.

Ha kikerülöd mint kegyelmet,
úgy kell bevárnod mint ítéletet.

Hallod? Hallod?

Mozdul az ég, mozdul a föld,

Isten izent:

Eljön. Eljön.

Ádvent. Ádvent.

Isten tehát eljön, mi több, eljött. Az én személyes életemben is jelen van. Van úgy, hogy későn ébredünk rá. Ahogy Szent Ágoston is megvallja imájában. Szavaival tegyünk mi is vallomást:

**Ó, örök szépség, későn szerettelek!
Íme, belül voltál, én pedig kívül kerestelek.
Velem voltál, és én nem voltam veled.
De Te hívtál, kiáltottál, és összetörted süketségemet.
Sugarad rám özönlött, és messze űzted vakságomat is.
Megízleltelek, már éhezem Reád és szomjúhozlak Téged.
Érintettelek, és békességedet óhajtom.
Irgalmad fölségben van csupán minden reménységem.
Ó, mindörökre lángoló Szeretet, tüzed nem alszik el sosem!
Ó, Szeretet, gyújts föl engem, Istenem. Ámen.**

Mielőtt mára elköszönünk Tőle, énekeljük egyik szép adventi énekünket a várakozásunkról:

**Téged vár a népek lelki sötétsége, Isten:
Nincs, ki nekünk harcainkban segítene itt lenn.
Ha szentséges arcod ragyog vándorutunk végén:
Megnyugosznak egymás mellett a nemzetek békén.**

**A sötétség tévedését, Uram, oszlasd széjjel
S töltsd be lelkünk Szentegyházad igaz igéjével.
Légy a népnek fényessége, hogy egy úton járjon,
És a kétség útvesztőin mégis Rád találjon.**

Térdet, fejet hajtok, neked áldást mondok. Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek. Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Mielőtt záróénekünket énekeljük Angelus Silesius gondolatával foglalhatjuk össze mai imaóránk gondolatait:

**Ha Krisztus százszor is születne Betlehemben,
Elvesznél, hogyha nem jönne el a szívedben.**

Ha csak a külsőségek, a csilli-villi lakásdíszítés, a drága és általában fölösleges, hamar megunt ajándékok jelentik a karácsonyt, akkor az ünnep lényegét elvettük. Jézus nem Heródes csillogó palotájába érkezett, hanem egy szegényes istállóba. Engedjük hát a szívünkben megszületni Jézust, hogy az Ő örömhíre átjárja egész életünket, mert Balássy László verssorai ránk is érvényesek:

*Tudom, hogy néz és tudom, hogy szeret,
tudom, hogy vár és a lelkembe lát,
és minden szónál kedvesebb előtte,
ha megtalálja bennem önmagát.*

Énekeljünk:

*Sötét fenn az ég, fény sehol sem ég, az arcomra álmos köd szitál;
Süket, sűrű csönd, némaság köszönt, és senki nincs ki fénylő jelet gyújtson
az éjszakán.*

Refr: *Jöjj el hát Istenem, lobbants lángot az éjjelen,
élő irgalmat terjeszd ki fölénk!*

*Jöjj el hát Istenem, nyíljon már ki a végtelen,
jöjj el gyermekarcú Isten, szállj közénk!*

*Földünk puszta rom, jöjj el Irgalom, jöttöd reményt, megváltást ígér;
minden elveszett, ne hagyd népedet, hiányod a szívekben már a földtől az
égig ér.*

Refr:

Nyugodalmass jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Pusztai Sándor: Bennünk fénylő csillag

sírára görbült a szánk
mikor a legszebben akartunk énekelni

gyáva lett bennünk az öröm
ahogy boldogok akartunk lenni

induljunk szívünk dzsungelében
az embert megkeresni

a jóságot még ma
el kéne kezdeni

óh bennünk fénylő csillag
merj már megszületni

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda